
Při hodnocení škol je zdůrazňováno jejich vedení, úloha ředitelů škol však není plně doceněna a jejich hodnocení je omezené

Jednoznačně převládá názor, že proces vlastního hodnocení závisí ve velmi vysoké míře na schopnosti ředitele školy podpořit zapojení pracovníků, mobilizovat zdroje a zajišťovat odpovídající vzdělávání a podporu. Současný přístup inspekce jen podtrhuje význam tohoto typu vedení škol. Ředitelé škol hrají během inspekce významnou roli, mají přímou odpovědnost za průběh vlastního hodnocení i externího hodnocení a je především na nich, aby zajistili, že se s výsledky a doporučeními inspekce bude dále pracovat. Přesto však jen v malé míře pozorujeme kulturu pedagogického vedení (na rozdíl od administrativního či manažerského přístupu). I když má ředitel školy v systému klíčovou roli a značnou odpovědnost, tato skutečnost se zatím nepromítla do odpovídajícího kariérního řádu. Příprava na vykonávání funkce ředitele školy je omezená a ředitelé nejsou dostatečně uznáváni ani odměňováni. ČŠI usiluje o hodnocení určitých prvků ve vedení a řízení škol, jde však většinou o dodržování předpisů a jen málo pozornosti je věnováno schopnostem ředitele směřovat pedagogický proces či potřebám jeho profesního rozvoje. Zřizovatelé ředitele škol povětšinou nehodnotí, výjimkou je posuzování finančních aspektů řízení rozpočtu. Neexistuje vazba mezi hodnocením ředitelů škol a údaji o výsledcích žáků či kvalitou výuky a učení.

Málo se zdůrazňuje hodnocení vzdělávacího systému

Tým hodnotitelů získal dojem, že z koncepčního pohledu je zatím věnována jen omezená pozornost hodnocení vzdělávacího systému jako celku a že k tomuto hodnocení chybí komplexní strategický přístup. Školský zákon z roku 2004 odpovědnost za hodnocení systému sice vymezuje, již ale nedefinuje, jaké by toto hodnocení mělo mít cíle a čeho by mělo dosáhnout. V současné chvíli se při hodnocení systému povětšinou čerpá z hodnocení škol, které je doplněno souborem ukazatelů charakterizujících vzdělávací systém. Přestože je věnována pozornost zpracování dlouhodobých záměrů a tvorbě ukazatelů, které by posuzovaly, jak jsou tyto záměry naplňovány, lze říci, že tyto koncepční cíle jsou úzce zaměřené a nezachycují dostatečně cíle vzdělávání na úrovni žáků.

Existuje rámec pro ukazatele charakterizující vzdělávací systém. Na systémové úrovni však chybí některé klíčové informace

Tvůrci vzdělávací politiky mají k dispozici rámec ukazatelů charakterizujících vzdělávací systém, který jim pomáhá analyzovat stav vzdělávacího systému, monitorovat trendy v čase, porovnávat kraje a poskytovat informace široké veřejnosti. Tento rámec zahrnuje čtyři hlavní složky: žáci, učitelé, školy a financování. Chybí však některá klíčová data. Například nejsou k dispozici údaje o socioekonomickém zázemí žáků. Dále chybí informace o hodnocení na úrovni jednotlivých žáků, nejsou k dispozici kompletní údaje o učitelích zahrnující například informace o jejich kvalifikaci a aktivitách v rámci profesního rozvoje, existují pouze omezené informace o podmínkách, ve kterých probíhá výuka a učení.